

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput XXVI. Alia signa, ac regulæ pro agnoscendo bono spiritu, & solida
virtute, ac bonis somnijs, directæ ad instructionem Magistrorum Spiritûs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

illa species quam diabolus assumit, vel visio, non exhibetur in eo loco, seu parte, neq; est in eo organo, in quo veræ visiones Christi Domini, & ipsius Sanctorum.

CAPUT XXVI.

Alia signa, ac regulæ pro agnoscendo bono spiritu, & solida virtute, ac bonis somnijs, directæ ad instructionem Magistrorum Spiritûs.

Ex occasione multarum rerum, quæ his temporibus eveniebant quibusdam personis, quæ habebantur pro spiritualibus, & præferrebant quadam, in speciem, valde admiranda, dedit DEUS varia documenta isti suæ famulæ, pro instructione Magistrorum, à quibus regebantur: & primum accepit sub ipsa initia hunc in modum.

§. I.

Postquam, inquit, meus Confessarius, & ego, contulissimus de Spiritu duarum sceminarum, quæ videbantur in usitatum progressum facere in suo profectu, & præbebant speciale exemplum, ædificabantq; suis devotionibus, penitentijs, modestiâ, mortificatione, patientiâ, humilitate, & alijs virtutibus, quæ fæminæ nos concernebant, quia se nobis commendaverant, & habebamus illarum curam, ideòq; disceptabamus de illis, deq; earum Spiritu, essetne bonus & securus, an contra malus vel dubius; decrevimus, quòd, exploraturi Spiritum istarum & aliarum similium personarum, easq; adprobaturi, vel reprobaturi, quandoquidem hæc res esset tam occulta ac delicata, bene faceremus, si id consideraremus & ruminaremus, nihilq; definiremus, absq; maturo consilio, & nisi quàm diligentissimè dispiceremus, quid esset expers doli ac securum, illudq; tale esse concederemus, de eo verò quod non existimaremus esse tam certum non pronuntiaremus statim sententiam, sed eam

differremus & expectaremus, donec id nobis tempus, & eventus declararent.

In hanc æm mihi dixit DEUS: Eravistis heri, tuus Confessarius & tu, quia ut agnoscatür ejusmodi personæ, earumq; Spiritus, & sciatur, rectène procedant, an secus, non solum est animadvertendum, quod dixistis, ita, ut quasi unum pedem figatis in eo, quod videritis esse expers doli, ac deinde alterum in eo, quod vobis constiterit esse securum, atq; sic paulatim exploretis earum spiritum, non determinando vos, ut statim aprobetis totam viam, tanquam securam sed procedatis cum ista consideratione ac timore. Animadvertete enim, in via spiritûs reperiri principia, media & fines. Atq; principia in quibusdam durant diu, in alijs verò non ita, prout ipsi adlaborant, & ab alijs juvantur. In his autem principijs, secundùm vires Spiritûs, qui illis datur, eorumq; cooperationem propriam, ac naturarû, quibus sunt præditi, & quas hi habent tales, alij alias, quidam sunt valde ferventes, alij non adeò, sed quietiùs se exercent in virtute. Non est autem expendenda vel metiendâ virtus horum incipientium, secundùm majores vel minores ipsorum fervores, aut majores demonstrationes penitentiarum, abalienationum à sensibus, humiliatiônû, &c. Neq; etiam secundùm id, quòd hi quidem delinquant, illi verò nò, modò delicta non sint stabilia. Quia sicut, dum aliqua olla fervet ad ebullitionem, certum est, non esse aquam calidiorem, quàm dum fervet quietè & continuè, ita ex illis fervoribus incipientium non est ferendum judicium,

dicium, de perfecta virtute, sed ex fine eorū, quod perseverent in perfecta cognitione DEI, & ipsius perfectionum ac virtutum, & in ardenti voluntate, vehementerq; propensa erga suum DEUM, & ad obediendum ipsi, atq; erga Divinam ejusdem voluntatem, ita ut istud sit principium, à quo eorū voluntas moveatur ad omnia sua opera & regula, cui suas actiones conformet, ac finis ad quem easdem dirigat, utq; hoc sit omnis ipsorum cura, adeo ut idcirco, & ob intimum amorem quo feruntur erga suum DEUM ita sint ipsi conjuncti, ut dicant, vel dici possit de ijs, quod dixit Sanctus Paulus: *Vivo autem, jam non ego, vivit verò in me Christus.* Unde neq; cogitant de se, nec de sua vita, aut de suis successibus, vel de rebus hujus mundi, amplius, quàm si non existerent: quia insuper omnia creata conculcant pedibus, neq; adhærent ulli creaturæ, nec tanguntur timoribus mutationum temporalium, atq; etiam à donis & gratijs Divinis, quantumvis favorabilibus, sunt avulsi, & quando sic sunt dispositi, illabitur DEUS in ipsorum animam, ita ut non indigeant alio Doctore, sintq; sapientissimi, ad maxima quæq; intelligenda à Divina Majestate, de ipsius magnitudine, potentia, sapientia, providentia, & bonitate; prætereaq; instructi Divino lumine, quod illis communicatur, vident, quomodo DEUS sit amandus, honorandus, audiendus, ac timendus, adeo ut omnia reliqua ipsis videantur esse instar umbræ, & rerum exigui momenti: ideòq; reponunt in illo omnem suam spem ac animum, & cum eodem lumine agnoscunt clarissimè suum nihilum, suamq; paupertatem, miseriam & fœditatem, eamq; detestantur ac damnant, desiderant autem omnem afflictionem, opprobrium, & crucem, ut verè ac justè plectantur: & si quid ejusmodi ipsis eveniat, suscipiunt id instar saluberrimæ medicinæ, quam amplectuntur. Quia etiam se tam bene cognoscunt, nihil habent, cui innitantur, sed adhærent DEO, nec ab illo noctu diùq; recedunt, & Divina Majestas ipsos adjuvat tanquam verus Pater, atq;

visitat, & confortat, ac dat illis confidentiam, quod sint ab eo salvandi, quæ est quoddam quasi initium possessionis, insuperq; ijs aliquid, imò multum de eo quod possessuri sunt, communicat per visiones, & allocutiones internas, &c. Quæ si hæc viâ adveniant, & post dicta principia, atq; sine abundantia humorum melancholicorum, vel multis defectibus, solent, plerumq; esse veræ revelationes, & prophetiæ: jam enim in hoc statu ipsorum curam suscepit DEUS, & instruit illos ac dirigit adeo, ut quasi semper eos ducat.

Verùm hæc est alia probatio boni spiritus. Si, postquam illis imperatum est à DEO, vel eorum superiore, ut aliquid faciant, aut omittant, quod firmiter statuerunt facere, atq; tunc ipsis dicit Confessarius vel eorum superior, ne id faciant, sint, dum abstinere ab eo peragendo, tam pacati, quàm antè, imitenturq; Christum, qui obedivit usq; ad mortem, mortem autem Crucis. Alia verò probatio est, quando is, qui cum illis agit, invenit in ipsorum animabus, sensibus ac potentijs, cæterisq; omnibus, quasi impressam legem DEI, & omnia quæ ab eo nobis in illa præcipiuntur, specialiter verò doctrinam Christianam, in quantum concernit singulos, quoad omnes suas partes, operum misericordiæ, donorum Spiritus Sancti, fructuum, & beatitudinum, ita ut hæc in ipsis operentur id, propter quod DEUS illa tribuit.

§. II.

Aliud simile monitum habuit occasio-
ne altarum seminarum, quarum virtutem, qualis fuerit, hunc in modum depingit: Reperiuntur quædam personæ spirituales, quæ vivunt illusæ, ita ut reipla & verè omnia earum verba sint sancta, ac bona, loquanturq; multum de DEO, & faciant res bonas ac virtuosas, quæ conveniunt cum amore DEI, & bono proximi: sunt autem valde impetuosæ, plene teneris affectibus ac præcipientes, ut nunquam cessent, aut quiescant ita agere & loqui.

loqui. Habent istæ, quemadmodum
ajunt, vehementes sensus amoris, & impul-
sus, allocutiones internas, revelationes, e-
levationes; cognitionem rerum superna-
turalium, & occultarum ac abditarum,
concernentium proximos, dicuntq; se co-
gnoscere ac intelligere statum animæ ip-
sorum, & in quali peccato mortali existant,
aliq; similia, & credunt atq; cogitant, ne-
scientes se decipi, omnia, quæ ita sentiunt,
audiunt, & intelligunt, sciunt & cognos-
cunt internè, esse DEUM, & veritates Di-
vinas. Aliter autem se res habet: istæ
enim sunt illusiones, umbræ, & figuræ con-
fictæ à diabolo, ab imaginatione, & humo-
ribus, ac natura comparata & inclinata
ad eum modum, per hanc viam, ut om-
nia illa sint quidam fucus, & falsa simula-
tio Divinarum veritatum, sicut contingit
in artificijs historicis agyrtarum, & simili-
bus rebus, ut dum videntur agere, quæ
sunt solida ac vera, sint mendacia, & res
apparentes ac fictæ, non habentes substan-
tiam, aut valorem. Hoc evenit in istis
personis spiritualibus, quæ decipiuntur ac
decipiunt alios, præter voluntatem & sine
malitia: atq; istæ non explicant clarè su-
as res spirituales, quia non habent verum
fundamentum. Sequuntur directionem
suorum Confessariorum, qui fortè non co-
gnoscunt bene earum spiritus, ideòq; pos-
set errare in ipsis regendis: tales enim per-
sonæ vehementer indigent, ut noscantur
à suis Confessarijs multo tempore, utq; ip-
si habuerint magnam notitiam earum vi-
tæ, morum, & viarum, quibus fuerunt du-
ctæ per decursum suæ vitæ; ut sicillas se-
curè dirigant. Hoc frenum obedientiæ
dedit DEUS hujusmodi animabus, ex sua
bonitate, ne præcipitentur, & propter
bonum desiderium, quod Divina Majestas
forsan illis indidit, conformandi se cum
ipsius voluntate: versantur tamen in ma-
gno periculo, ideòq; est necesse, ut Con-
fessarius diligenter ad hoc advertat, & il-
las in omnem partem verset, aperiâtq; ip-
sis fraudes, & avertat illas ab isto spiritu,
ac faciat, ut se colligant, sint solitariæ, ta-
ceant, operentur, & orent modo ordina-

rio: neq; ijs permittat tam frequentes
communiones. Hac ratione mihi viden-
tur curari tales personæ spirituales.

§. III.

Alias tres regulas cognoscendi bonum
Spiritus, ipsi dedit DEUS aliâ vice,
occasione cujusdam personæ, quæ habebat
quædam valde extraordinaria, non prove-
nientia à DEO, dixitq; ita: Prima est.
Quando juxta regulas boni spiritûs, & ra-
tionis ac prudentiæ, non satisfaciet Magi-
stro spiritus docto & experto communi-
catio, quam anima se dicit habere cum
suo DEO, non debet ipse hujusmodi ca-
sum expendere, neq; hunc Spiritum ap-
probare, spectatis operibus virtuosis, qua-
lia esse videntur, neq; secundum res ad-
mirabiles & arcanas, quas apparenter ha-
bet talis anima: siquidem in his, etsi vi-
deantur esse regulæ boni spiritûs, potest
intervenire fraus, multis & varijs modis:
ideòq; in præsentī casu observanda est hæc
doctrina. Sicut non potest verè for-
mosam reddere fæminam, si habeat defor-
mem vultum & nigrum, ornatus vestium,
& cimelia in speciem pretiosa, quia hæc
omnia ipsi non sunt connaturalia, neq;
bene congruunt: ita se habet anima spiri-
tualis fœda, & exornata virtutibus ac do-
nis apparentibus.

Secunda regula est: Non debet spiri-
tus judicari vel damnari tanquam malus,
si adsint dicta signa, ac satisfaciatur Patrī
Spirituali, ut debet, communicatio ani-
mæ cum suo DEO, conformiter Sacræ
Scripturæ, ac doctrinæ Sanctorum, pro-
pterea quòd aliqua anima, cui se DEUS
communicat, obnoxia sit nævis ac defe-
ctibus naturalibus, cum humilitate & co-
gnitione sui ipsius, neque habeat quid-
quam admirabile, sed vivat modo con-
sveto quoad extraordinaria. Ille status
animæ est bonus ac securus, inquit Domi-
nus, quamvis communicatio hujus ani-
mæ cum suo DEO & Sanctis ipsius sit val-
de sublimis. Si ita se res habet, Domine,
ajebam ego, quis est sensus Tuæ Majestatis
de hac

Cccc

de hac anima, de qua agitur, & quale nobis iudicium ferendum est pro gloria & honore tuo, ac ipsius bono? Iudicium, quod de ista anima ferri debet, reposuit Dominus, est, quod sit expers malitiæ, sitq; illi propterea exponenda ipsius deceptio, paulatim, prudenter, & amanter, ac debeat instrui, imbuiq; bono spiritu, & deduci ad viam magis tritam, quàm sit illa, quâ incedit.

Tertiam regulam illi ita exposuit DEUS: Adverte, Anima, ac scito, (*dixit Dominus*) esse admirabilem viam & verum statum, valdeq; securum illum, in quo verifatur, & vivit anima, cujus vita est naturalis ac ordinaria, virtutes autem profectæ & solidæ, atq; communicatio cum DEO admodum sublimis, Divina & supernaturalis, ac de rebus admirandis & extraordinarijs, penitusq; spiritualis, absq; mixtura rerum exteriorum. Hæc via, sicut dixi, est admirabilis & securissima, quale esset pulcherrimum & elegantissimum ædificium, exstructum super profunda & solida fundamenta in terræ profunditate, pertingentia usq; ad aliquam rupem, constantia ex lapide, & reliquis ad fundamentum requisitis, rudibus sat durabilibus, quæ sustentant ædificium, & sine quibus nihil valet, neq; potest perseverare: talis est anima, quæ exstruit, & in qua DEUS nolit, admirabile ædificium viarum spiritualium & supernaturalium, fundatum in vita naturali, & actionibus ordinarijs ac virtutibus solidis humilitatis, & cognitionis sui, amoris DEI ac proximi, alijsq; similibus. His cognitionibus rudibus, ac terrenis rerum naturalium, & istis virtutibus conservatur, ac stabilitur, quemadmodum dixi, ædificium Divinum, & supernaturale. Cæteræ autem viæ non sunt tam securæ, sed periculosæ, ac obnoxia deceptio.

§. IV.

IN hujus rei confirmationem, occasione aliarum personarum, quæ publicè patiebantur, excessum mentis elevatis in altum

manibus, vel extensis in modum crucis, aut alio situ afflictivo, ad quas spectandas multi consuebant, DEUS illam iussit scribere id, quod ipsa sic refert: Dum aliquando manè agerem cum DEO, alloquuta me est Divina Majestas dicens mihi, quasi conquerendo ac dolendo: Anima, scribe, quod tibi dicam. Quia non fueram attentæ, respondi Domino: Quid dicis, DEUS mi, & Domine mi? jubéne me scribere? Scribe tu Domine, qui scis, quid tibi sit scribendum, potesq; id imprimere cordibus hominum. Scribe, Anima, reposuit Dominus; Noveris enim, his temporibus invaluisse, ex instinctu diaboli, magnum abusum personarum, quæ videntur pati ecclæsias, ignorantes, & non advertentes suum malum, dum edunt gestus & motus, transformantq; vultum, ijs modis, qui sunt indigni rebus meis, & mei spiritus gravitate, attribuendo mihi, quod est proprium diaboli, tractandq; me, instar vilis ac levis personæ, propter suum commodum, ac ad vanè ubiq; distrahendum populum, gestulationibus manuum, & figmentis ac artificijs. Hoc ego, anima, vehementer sentio, & res ista adversatur meo honori. Proinde eos, qui possunt, & quibus ex officio incumbit id impedire, oporteret diligenter considerare istum casum tam exitiosum, omnèq; remedium adhibere, quod possent prudenter, & bono modo, quem hujusmodi res exigit. Ego sum, DEUS veritatum, & Spiritus purus ac Divinus, unde in animabus meorum servorū operor, ijsq; in genere res secretissimas, admirabilissimas & spiritualissimas, valdeq; proficuas ac utiles. Hoc est ordinarium, & si ago ac operor in meis servis quædam inusitata, quia ita convenit ad meam gloriam, ea sunt pauca & gravissima, ut se ipsis præbeant testimonium veritatis. Multum refert, ista extraordinaria, & exteriora ab alienationum à sensibus, ac pronuntiata de rebus præsentibus & futuris, atq; signa, examinari exactè à Magistris viæ spiritualis: possunt enim intervenire maximi, summèq; noxij errores, sine malicia illius, qui talia patitur. Neq; decipiuntur, quod

quòd ipsi videantur ij, qui ista habent, esse personæ, quantum apparet, virtuosæ ac humiles. Quia diabolus, qui est author dictarum rerum, non curat effingere in ipsis quasdam virtutes apparentes humilitatis, obedientiæ, & rerum similium: imò id plurimum facit ad illius propositum, ut seducat tales animas, quæ omnia deprehenduntur suo tempore, cum magno damno ac detrimento. Hoc fit, quod, ut scribas, tibi dico.

§. V.

AD aliud extremum desleclunt Confessarij & Magistri Spiritus, qui, postquam illis sufficienter se probavit ac satisfecit persona, habens res extraordinarias, quas ipsa conatur occultare, sed DEUS eandem luculam aliquam facit promiscare, ita ut multi proficiant, vel proficerent cum illa conversando; ipsi de ea loquuntur tam tepidè, ut propterea alij in tepescant, & ab ejus consuetudine abstineant: qua de re illi DEUS est questus his verbis.

Reperire est Religiosos, qui propter sua officia, exercitia & ministeria, quibus inserviunt Ecclesiæ, & profunt animabus, habentur pro hominibus magnæ autoritatis & sapientibus, ideòq; ipsis creditur, æstimanturq; eorum facta ac dicta. Hi autem propter suas naturas, vel diversos mores, aut fines, quos habent, atq; similia, cum aliqua imminutione meæ gloriæ, & profectus ac ædificationis proximorum, & emolumentum, quod, animæ ipsorum perciperent, loquuntur de personis mihi seruiantibus, quibus ego singulares exhibeo gratias, & cum quibus ipsi conversantur, quarum excipiunt confessiones, quas dirigunt ac bene noscunt, quantum possunt assequi prudenter, & juxta Regulas Sanctorum ac sacræ Scripturæ: loquuntur, inquam, de illis, dum se offerunt occasiones, modo quodam timido, frigido ac tepido, vel tacenti quando esset loquendum, adeò ut his modis, & istâ tepiditate, reddant tepidos ac frigidos proximos, quibuscum conferunt, aut à quibus interrogantur, de

talibus personis, quæ mihi seruiunt: atq; hac ratione obsecrant meam gloriam, & proximi perdunt fructum quem capiunt, vel possunt capere ex affectu erga ipsas, & bona opinione, quam habebant de illis, quæ ipsos ad proficiendum iuvabant suis precibus, doctrinâ ac bono consilio, & exemplo. Isti, dixit Dominus, quoad hoc valde malè agunt, & me offendunt.

Ista res duravit aliquot mensibus, quibus illa dicebat Divinæ Majestati, quantum cum resignatione. Domine mi, si tibi placet, noli mihi id dicere, per metipsum te rogo, quia propterea crucior & affligor. Quid me, Domine Majestatis, vis facere? Nunquid ego hoc fortè possum emendare? Emenda id tu, qui potes, & es omnipotens. Dominus svaviter quasi dissimulans ac tacens, illam audiebat, permittendo, ut intimè his rebus affligeretur, eâsq; sentiret. Post aliquot deinde dies denuò illi dixit, quàm svavissimè: Ego nolo cogere tuam voluntatem, ut dicas ulli creaturæ id, quod intelligis, parum profuturum, & malè accipiendum: constet tibi tamen, me ab hoc genere hominum, qui sub bono prætextu prudentiæ faciunt, id quod tibi dixi, me offendi, & illos valde malè agere, impediendo meam gloriam, & bonum proximorum.

Hæc omnia ipsam vehementer angebant. Deniq; cum graviter infirma esset ac debilis, neq; posset scribere, dixit ipsi Dominus quodam matutino tempore, per modum inspirationis, cum imperio: Age, Amica, scribe statim meo nomine, quod tibi dicam. Tum illa: Sit ita, Domine, sicut dicis, sed poterone, aut faciámne id bene, cum sim debilis? Itâ, poteris, & bene facies, cum mea gratia, dixit Dominus, scripsitq; subito, quod est relatum.

§. VI.

Quomodo cognoscantur somnia bona, sintne naturalia, an supernaturalia, ac Divina.

Sermo hîc est de somnijs bonis, quia de malis ac indifferentibus non est, quod quærat.

Cccc 2

Somnia

Somnia bona, quæ habet homo naturaliter, & sunt merè naturalia, nihilq; habent Divini admixtum, etiamsi, quàm diu durant, videantur adferre solatium, postquam tamen quis expergiscitur, relinquunt animam aridam: & quamvis aliquando eorum recordetur, id tamen fit momentaneè & ordinariè elabuntur è memoria, manèntq; anima ita constituta, ac si illa non habuisset. Et hæc somnia habet homo, quando integrè est sopitus. Somnia bona, quæ sunt supernaturalia, habentq; aliquid Divinum, in quibus datur aliquod documentum, vel fit revelatio, aut aliquid simile, ordinariè habentur, quando homo est semisopitus, adferuntq; secum quoddam lumen, propter quod ipsi-

met homini videntur esse Divina, & inhererent tam fixè memoriæ, ut non elabantur; producant in anima, pro ratione formij, optimos affectus, vel timoris, vel gaudij, vel solatij, vel humilitatis: Semper sunt de rebus serijs, gravibus, & alicujus momenti; ac tam bene disposita, ut in ipsis nihil reperiat impertinens, vel quod dedeceat gravitatem DEI: contra verò in merè naturalibus semper est aliquid invenire, quod dedecet DEI gravitatem, quam exigit familiaritas cum Divina Majestate: semperq; bono aliquid admisceatur, quod non est tale, vel saltem est impertinens.

CAPUT XXVII.

Quomodo illi DEUS declaraverit, quales sint imagines ac species corporeæ Sanctorum, qui se præbent spectandos animæ, & quid ipsa hac de re scripserit.

Quia Mystera, de quibus actum est, representantur oculis animæ, per diversissimas imagines & species, juverit referre modum, quo ipse DEUS illi explicuit ac manifestavit, quidquid pertinet ad has imagines, & quid ipsa hac de re scripserit, quod sanè est sublimissimum, ac subtilissimum, ut videatur excedere captum femina: verum providentia tanti Magistri vult interdum per feminam, qualis fuit ista, instruere, ut diximus, doctissimos quosq;, ad quos præcipuè dirigitur hoc caput, eo supposito, quod, quando Venemilis Marina aliquid exquirebat à DEO, nunquam id fecerit ex curiositate, imò horrerit, ac fugerit talia, sed ipse DEUS, qui ea ipsi volebat manifestare, poterit illam sua inspiratione permoverit, ut ea ex ipso quæreret. Atq; ita se res habuit in sequentibus casibus.

§. I.

*U*um, inquit, quodam die agerem cum DEO, correpta fui desiderio, interrogandi Divinam Majestatem, quale esset mysterium, Spiritus Sancti, quod videram, in specie columbæ, & alia hujusmodi, dixiq; illi: Domine, quid est hoc, quod anima videt? & cui fit ista representatio, ut videat speciem hujus columbæ? Nunquid non fortasse phantasiæ? Quia ea visio mihi videtur fieri aliquantum extra animam, & quasi in alio organo? Respondit mihi Dominus: Dicam tibi, quid hoc sit. DEUS est infinitè magnus, potens, immensus, ac omnia repleta & comprehendens, existitq; totus ubique. Hic magnus DEUS, ut anima melius proficit grande aliquid cognoscere, capax fit at percipiendorum mysteriorum, quæ vult manifestare, ac indicare, colligitur.

§. I.